

Sygn. akt I ACa 1182/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Stanek

Sędziowie: SA Hanna Rojewska (spr.)

SO del. Elżbieta Gawryszczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **K. R.**

przeciwko **Gminie M. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 16 czerwca 2015 r. sygn. akt I C 608/15

1. oddala apelację;
2. zasądza od K. R. na rzecz Gminy M. K. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne;
3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokat J. J. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w Ł. kwotę 6.642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1182/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 roku, wydanym w sprawie z powództwa K. R. przeciwko Gminie M. K. o zapłatę 470.000 zł, Sąd Okręgowy w Łodzi umorzył postępowanie w zakresie kwoty 45.000 zł (pkt.1), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt.2) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt. 3-4).

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne, a którego istotne elementy przedstawiają się następująco:

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 maja 2011 roku, w sprawie o sygn. akt I C 1508/10, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 października 2011 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 711/11, oddalono powództwo K. R. przeciwko (...) Sportowemu spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o zapłatę i orzeczono o kosztach procesu. Sąd Okręgowy uznał, że powód K. R. nie wykazał, by w dniu 12 marca 2009

roku wygrał w grze liczbowej Duży Lotek kwotę 8.646.933,10 złotych, na podstawie kuponu nabytego w kolekturze nr 146 Totalizatora Sportowego w Ł.. Wygrana taka padła w kolekturze w E.. W 2009 roku w kolekturze nr 146 w Ł. nie padła żadna wygrana I stopnia. Z pełnej ewidencji zaświadczeń o wygranych, prowadzonej dla wszystkich gier wynika, że w latach 2005-2010 powód nie figuruje w tej ewidencji. Powód zaś na udowodnienie swojego roszczenia powoływał się na wydruk wygranej z dnia 12 marca 2009 roku, który jest powszechnie dostępny.

W 2009 roku (...) Sportowy Sp. z o.o. w W. Oddział w Ł. nie wystawiał powodowi imiennego zaświadczenia o wygranej, jak również nie realizował przelewu na rachunek bankowy powoda w (...) Bank S.A.

Powód, od 15 listopada 2013 roku posiada rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy w (...) S.A. Oddziale 19 w Ł. KONTO BEZ GRANIC z ujemnym saldem oraz rachunek KONTO ZA ZERO. W roku 2009 powód nie posiadał w banku (...) S.A z siedzibą w W. żadnych rachunków, dopiero od 24 listopada 2014 roku ma tam rachunek, na podstawie umowy o pakiet produktów bankowych.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 stycznia 2013 roku, w sprawie o sygn. akt I C 442/11, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 lipca 2013 roku, w sprawie I ACa 664/13, oddalono powództwo K. R. przeciwko Gminie Miejskiej K. o wydanie nieruchomości oraz orzeczono o kosztach procesu. Powód początkowo dochodził w tym postępowaniu zasądzenia kwoty 180.000 zł wraz z odsetkami umownymi oraz wydania mieszkań, położonych w K., przy ul. (...) nr 23 lub 32 wraz z ruchomościami, ostatecznie zaś jedynie wydania mieszkań. Podnosił, że w okresie maj-sierpień 2005 roku przelał z banku z Ł. do banku w K. kwotę 180.000 zł celem zakupu jednego z w/w mieszkań, zaś pozwana nie przesłała dotychczas powodowi umowy sprzedaży mieszkań. Kwotę w wysokości 180.000 zł otrzymał uprzednio od Urzędu Miasta Ł. na podstawie umowy zawartej z (...) sejmikiem wojewódzkim.

Budynek nr (...) przy ul. (...) w K., posadowiony na działce nr (...), obr. 4, jedn. ewid. K., objęty (...), stanowi własność prywatną (współwłasność osób fizycznych). Gmina Miejska K. nie wyodrębniła i nie zbywała lokali w powyższym budynku. O powyższym fakcie Urząd Miasta K. poinformował powoda w piśmie z dnia 9 czerwca 2014 roku.

Gmina Miejska K. nie zawierała z powodem żadnej umowy, w szczególności umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...) usytuowanego w budynku położonym przy ul. (...) w K.. Lokal ten nie mógł w ogóle stanowić przedmiotu zbycia przez Gminę z uwagi na fakt, że Gmina Miejska K. nie pozostawała i nie pozostaje właścicielem tego lokalu, ani też nie posiadała ani nie posiada udziałów we współwłasności nieruchomości zabudowanej budynkiem usytuowanym w K., przy ul. (...). O powyższych faktach Urząd Miasta K. poinformował powoda w piśmie z dnia 26 lipca 2013 roku.

Powód K. R. ma 41 lat. Jest zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku. Nie pobiera świadczenia emerytalno-rentowego. Utrzymuje się z zasiłku okresowego w kwocie ok. 270 zł miesięcznie. Nadto otrzymuje zasiłki celowe kwocie 400 zł miesięcznie na zakup żywności, odzieży i zaspokojenie innych potrzeb.

W świetle powyższych okoliczności faktycznych, po dokonaniu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy stwierdził, że powód nie udowodnił zasadności swojego roszczenia. Domagając się zasądzenia od strony pozwanej określonej kwoty pieniężnej, powinien wykazać przede wszystkim, że łączyła go ze stroną pozwaną umowa, zgodnie z którą nabył lokal, tj. istnienie czynności prawnej, z której wywodzi swoje roszczenia. Strona pozwana zaprzeczyła jakoby miał ją łączyć z powodem jakikolwiek stosunek prawny, w szczególności generujący po jej stronie konieczność zwrotu środków pieniężnych w jakiegokolwiek kwocie, w tym żądanej przez powoda. Powód nie wykazał, iż posiada roszczenie do zwrotu określonej kwoty pieniężnej, nie złożył żadnego dokumentu na tę okoliczność.

Zdaniem Sądu I instancji, jednocześnie powód nie wykazał aby jego roszczenie znalazło podstawę w przepisach art. 415 k.c. i nast., lub art. 405 k.c. i nast., tj. aby pozwana dopuściła się deliktu, lub bezpodstawnie wzbogaciła się kosztem powoda. W szczególności nie wykazał, by jakakolwiek kwota pieniężna, w tym kwota 365.000 zł i 60.000 zł została przez niego przelana na rachunek pozwanej. Powód nie przedłożył jakichkolwiek dokumentów, mających

stanowić dowód tej okoliczności. Posłużył się jedynie głośnym twierdzeniem, jakoby potwierdzenia przelewu dochodzonych kwot znajdowały się w aktach przedmiotowej sprawy.

Dodatkowo, w ocenie Sądu Okręgowego, powód nie wykazał, iż składająca się na żadaną kwotę pieniężną suma 365.000 zł została przez niego wygrana w grze liczbowej L., w szczególności w dniu 12 marca 2009 roku. Prawomocnym wyrokiem z dnia 11 maja 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 1508/10, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo K. R. przeciwko (...) Sportowemu spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 8.646.933,10 złotych z tytułu wygranej w grze liczbowej L. w dniu 12 marca 2009 roku, wobec nieudowodnienia przez powoda roszczenia. Powoływany przez powoda wydruk wygranej z dnia 12 marca 2009 roku jest powszechnie dostępny i nie stanowi dowodu wygranej. Ponadto wygrana taka padła w kolekturze w E. a nie w Ł., jak twierdził powód. Powód nie figuruje również w ewidencji zaświadczeń o wygranych prowadzonej dla wszystkich gier w latach 2005-2010.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt 2, zarzucając:

1) naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. wskutek braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i powzięcia błędnych ustaleń faktycznych, wskutek błędnej oceny z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez przyjęcie, że powoda nie łączyła z pozwaną umowa sprzedaży nieruchomości, zgodnie z którą powód nabył lokal mieszkalny przy ul. (...) lok. 23 lub 32 oraz nie dokonał przekazania kwoty 365.000 zł oraz kwoty 60.000 zł na rachunek pozwanej podczas, gdy powód zawarł z pozwaną umowę sprzedaży nieruchomości i dokonał ustnego zlecenia przekazania w/w środków finansowych na rachunek pozwanej celem zapłaty za przedmiotową nieruchomość;

b) art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 258 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o zwrócenie się do Wydziału Ewidencji Ludności i Gospodarowania (...).M. w K. o informację, kto był lokatorem lokalu przy ul. (...) lok. 23 lub 32, a w konsekwencji oddalenie wniosku dowodowego z zeznań świadków - lokatorów w/w lokalu i uznanie, że powód nie stał się właścicielem w/w lokalu podczas gdy, informacje dotyczące danych osobowych w/w lokatorów były istotne dla sprawy i zmierzały do potwierdzenia faktu zawarcia przez powoda umowy sprzedaży nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) lok. 23 lub 32.

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 405 k.c. poprzez niewłaściwe niezastosowanie i przyjęcie, iż strona pozwana nie uzyskała bez podstawy prawnej korzyści majątkowej kosztem powoda oraz nie jest zobowiązana do zwrotu jej wartości podczas, gdy z zeznań powoda wynika, iż dokonał zlecenia przekazania środków w kwocie 365.000 zł oraz w kwocie 60.000 zł, na rachunek bankowy pozwanej.

W konsekwencji powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w kwocie 450.000 złotych, zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za obie instancje oraz zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako niezasadna podlegała oddaleniu, na podstawie art. 385 k.p.c.

W pierwszej kolejności wymagały rozważenia zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, jako rzutujące na możliwość oceny prawidłowości zastosowanego w sprawie prawa materialnego. Prawidłowo ustalona bowiem

podstawa faktyczna rozstrzygnięcia, należąca do materii procesowej, jest niezbędną przesłanką dokonania oceny prawnej zaskarżonego orzeczenia .

Odnosząc się zatem do podniesionych w apelacji powoda zarzutów procesowych należy podkreślić, że nie mógł przede wszystkim odnieść zamierzonego rezultatu zarzut dotyczący rzekomych uchybień na etapie dowodzenia, poprzez naruszenie przepisów art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 258 k.p.c., mający polegać na oddaleniu wniosku dowodowego o zwrócenie się do Wydziału Ewidencji Ludności i Gospodarowania (...).M. w K. o informację, kto był lokatorem lokalu przy ul. (...) lok. 23 lub 32, a w konsekwencji oddaleniu wniosku dowodowego z zeznań świadków - lokatorów w/w lokalu.

Przede wszystkim Sąd Apelacyjny pragnie zauważyć, że wniosek ów został zgłoszony na rozprawie w dniu 11 czerwca 2015 roku, poprzedzającej wydanie zaskarżonego wyroku, po czym został oddalony przez Sąd I instancji. Powód, będąc reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, nie zgłosił zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. w zakresie oddalenia jego wniosku dowodowego przez sąd. W takim przypadku obowiązkiem powoda było zgłoszenie do protokołu, zgodnie z art. 162 k.p.c., zastrzeżenia o uchybieniu przez Sąd Okręgowy przepisom postępowania, tj. art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., pod rygorem utraty prawa powoływania się w dalszym postępowaniu na to uchybienie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/2005, OSNC z 2006 r. Nr 9, poz. 144, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2010 r., III CSK 248/2009, Lex Polonica nr 2262879).

Niezależnie jednak od powyższego Sąd Apelacyjny podziela pogląd sądu rozpoznającego sprawę w pierwszej instancji, że oddalenie wniosku dowodowego powoda było jak najbardziej prawidłowe i podyktowane było treścią art. 227 k.p.c., który określa przedmiot dowodzenia. Konstatacja tego rodzaju, że przywołany przepis został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę jest uzasadniona dopiero wtedy, gdy zostanie wykazane przez stronę, że sąd przeprowadził dowód bądź na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 listopada 2008 r., sygn. akt II PK 47/08, LEX nr 500202; z dnia 14 maja 2008 r., sygn. akt II PK 322/07, LEX nr 491383).

Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął, że przeprowadzenie powyższego dowodu - na wskazane we wniosku dowodowym okoliczności - było bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Powód, za pomocą powyższego dowodu, zmierzał bowiem do ustalenia, że została zawarta na jego rzecz umowa zakupu lokalu mieszkalnego w formie aktu notarialnego, przyznająca mu prawo własności do jednego z mieszkań, położonego w K., przy ulicy (...) bądź 32. Przede wszystkim sąd zasadnie podniósł, że okoliczność ewentualnego przeniesienia na powoda własności jednego z powyższych lokali winna być dowodzona dokumentem urzędowym w postaci aktu notarialnego, nie zaś dowodem z zeznań świadków. Tym samym ustalanie danych personalnych lokatorów w/w lokali mieszkalnych nie miałyby istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Po drugie, skarżący nie podważył ustalenia sądu, z którego wynika, że budynek nr (...) przy ul. (...) w K., posadowiony na działce nr (...), obr. 4, jedn. ewid. K., objęty (...), stanowi własność prywatną (współwłasność osób fizycznych). Gmina Miejska K. nie wyodrębniła i nie zbywała lokali w powyższym budynku, nie zawierała z powodem żadnej umowy, w szczególności umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...), usytuowanego w tymże budynku.

Po trzecie, apelujący zapomina, że dochodził od pozwanej Gminy M. K. roszczenia o wydanie na jego rzecz lokali mieszkalnych, położonych w K., przy ulicy (...) lub 32, co zresztą ustala Sąd Okręgowy, a jego żądanie w tym zakresie zostało oddalone. Sądy obu instancji wyraźnie wskazały, że powód nie udowodnił, by był właścicielem powyższych lokali.

Po czwarte, w obecnym procesie powód powołał się na inne okoliczności albowiem wniósł o zwrot pieniędzy, które – wedle jego twierdzeń - zostały przekazane na rachunek strony pozwanej celem zakupu mieszkań na własność dla powoda w K. na ul. (...) ostatecznie nie doszło do zakupu przez pozwaną mieszkań, których właścicielem miałyby zostać powód. Na rozprawie w dniu 11 czerwca 2015 roku powód sam stwierdził, że „Urząd Skarbu Miasta K. nie wyraził zgody na zakup żadnego mieszkania”. Tymczasem w apelacji powołuje się na okoliczność nabycia od

pozwanej nieruchomości, zawarcia umowy sprzedaży, na poczet której dokonał zlecenia dyspozycji przelania środków pieniężnych, nie wyjaśniając jednak dlaczego w tej sytuacji domaga się od pozwanej zwrotu pieniędzy.

Za chybiony należało również uznać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., którego skarżący upatruje w braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego.

Czyniąc w tym zakresie rozważania, na wstępie należy stwierdzić, iż według ugruntowanego w orzecznictwie stanowiska, zarzut obrazy wskazanego przepisu nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystniejszych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, często subiektywnej oceny materiału dowodowego (zob. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99). Wykazanie przez skarżącego, że sąd naruszył przepis art. 233 § 1 k.p.c. oraz że fakt ten mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być zastąpione odmienną interpretacją dowodów zebranych w sprawie, chyba, że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów, przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., sygn. akt V CKN 17/00). Oznacza to, że postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Osoba skarżąca może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności oraz mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., sygn. akt I CKN 1169/99).

Tymczasem zgłoszony w apelacji powoda zarzut de facto nie odnosi się do oceny konkretnych dowodów, a zatem nie został sformułowany według powyższych wymogów. Skarżący nie precyzuje, w czym upatruje wadliwej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, nie wskazuje, który z konkretnych dowodów został błędnie oceniony. Natomiast Sąd Okręgowy dysponował dowodami z dokumentów, jak i dowodem osobowym w postaci zeznań powoda, które ocenił w sposób zgodny z wymogami przewidzianymi w przepisie art. 233 § 1 k.p.c. Wprawdzie zarzut apelacji nie odwołuje się wprost do oceny dowodu z zeznań powoda, to jednak skarżący przywiązuje do niego dużą uwagę, twierdząc, iż stanowi on wystarczające potwierdzenie faktu dokonania przez niego ustnego zlecenia przelania środków na rachunek bankowy pozwanej celem zapłaty za lokal mieszkalny w K., przy ul. (...) lub 32, jak i zawarcia z pozwaną umowy nabycia nieruchomości. Z tezą powyższą nie sposób jednak się zgodzić. Sąd Apelacyjny w pełni aprobejuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, w tym i dowodu z zeznań powoda, złożonych w trybie art. 299 k.p.c. Abstrahując od tego, że poza własnymi twierdzeniami powód nie zgłosił żadnych dowodów, np. w postaci poleceń przelewu, aktu notarialnego, pełnomocnictwa, same wyjaśnienia powoda są wewnętrznie sprzeczne, co czyni je niewiarygodnymi. Powód w początkowej fazie zeznaje, że pozwana nie wyraziła zgody na zakup żadnego mieszkania, natomiast wyraziła zgodę na zwrot wpłaconych przez niego kwot, by następnie stwierdzić, że był sporządzony akt notarialny, który miał widzieć w mieszkaniu na ulicy (...), a do sporządzenia którego miał upoważnić radcę prawnego Urzędu Miejskiego w K.. Choć powód podaje, że potwierdzenia przelewu środków pieniężnych na konto pozwanej Gminy są w aktach sprawy, to nie znajduje to jednak potwierdzenia.

Zarzucany ogólnie brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego nie stanowi o wadliwej ocenie tego materiału. Lektura uzasadnienia apelacji wskazuje, iż powyższy zarzut powód ściśle wiąże z naruszeniem prawa materialnego, jak i oceną jurydyczną przeprowadzoną przez sąd, a nie oceną konkretnych dowodów.

Z omówionych powyżej względów nie można było także podzielić zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wielokrotnie w orzecznictwie sądów odwoławczych oraz Sądu Najwyższego podnoszono, iż nie czyni zarzutu naruszenia art. 233 §1 k.p.c. skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19.06.2008r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, nie publik., LEX 56906, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, nie publik., LEX 52753, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r. II CKN 572/99, nie publik., LEX 53136).

Skarżący powód, w swojej apelacji, ograniczył się do przedstawienia własnej, noszącej wyłącznie cechy subiektywnej, oceny materiału dowodowego, z której wynikają wnioski całkowicie odmienne od wyprowadzonych przez Sąd Okręgowy. Zaprezentowana przez skarżącego argumentacja nie może jednak skutecznie podważyć ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, które to ustalenia – jako prawidłowe – Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. Trudno w tym miejscu nie dostrzec, że sąd meriti między innymi ustalił, że w 2009 roku (...) Sportowy Sp. z o.o. w W. Oddział w Ł. nie wystawiał powodowi imiennego zaświadczenia o wygranej, jak również nie realizował przelewu na rachunek bankowy powoda w (...) Bank S.A., że powód w roku 2009 nie posiadał w banku (...) S.A z siedzibą w W. żadnych rachunków, dopiero od 24 listopada 2014 roku ma tam rachunek, na podstawie umowy o pakiet produktów bankowych, a ustaleń tych skarżący w ogóle nie zakwestionował. Ograniczył się jedynie do ogólnikowego i gołosłownego powielenia swych wcześniejszych twierdzeń.

Tymczasem, jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Procesowym odpowiednikiem powyższego przepisu jest art. 232 k.p.c., w myśl którego strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód z obowiązku powyższego jednak się nie wywiązał.

W konsekwencji, za całkowicie niezasadny należało uznać zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 405 k.c. Jak prawidłowo uznał sąd meriti, powód nie wykazał ani przesłanek ewentualnej odpowiedzialności kontraktowej strony pozwanej, ani też przesłanek jej odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego. Wbrew zawartym w apelacji sugestiom, powód nie dowiódł, by pozwana bezpodstawnie wzbogaciła się jego kosztem. O czym była mowa powyżej, same jego gołosłowne twierdzenia, zresztą wewnątrz sprzeczne i niespójne nie dają podstawy do uwzględnienia jego roszczenia, w postulowanym w apelacji kierunku. Ani w tym procesie, ani też w innych procesach, szczególnie opisanych przez Sąd I instancji, powód nie zdołał wykazać zarówno okoliczności wygrania w roku 2009 znacznych środków pieniężnych w grze liczbowej L., ani też przekazania stronie pozwanej wskazanych przez niego kwot na jej rachunek bankowy, ani też nabycia za te środki mieszkań.

Tym samym, uznając zarzuty apelacji za nieuprawnione, należało orzec, jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono w myśl art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 12 ust.1 pkt.2) w zw. z § 6 pkt.7) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.).

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zastosowania przepisu art. 102 k.p.c. i nie obciążania powoda obowiązkiem zwrotu na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego. Przepis art. 102 k.p.c. przewiduje wyjątek od zasady odpowiedzialności strony przegrywającej sprawę za koszty procesu (art. 98 § 1 k.p.c.). Stanowi on, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów procesu albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przedmiotowa regulacja urzeczywistnia zasadę słuszności i jest wyjątkowa, wymaga przy tym ustalenia, czy w sprawie zachodzi "wypadek szczególnie uzasadniony", co zależy od swobodnej oceny sądu. Możliwość zastosowania w/w przepisu należy do uprawnień jurysdykcyjnych sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2006 r. III CK 221/05, niepubl.) i nie wymaga wniosku strony.

W ocenie sądu odwoławczego, o ile w postępowaniu przed Sądem Okręgowym powód mógł pozostawać w subiektywnym przekonaniu o zasadności swych roszczeń, o tyle, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i zapoznaniu się z motywami Sądu I instancji, decydując się na zaskarżenie wyroku ze wskazaniem pełnej wartości przedmiotu sporu, winien był liczyć się z obowiązkiem pokrycia kosztów postępowania odwoławczego, należnych stronie przeciwnej, w przypadku jego przegrania. Sama trudna sytuacja życiowa i ekonomiczna powoda jako strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłby on w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 k.p.c. - od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na jego rzecz przemawiałyby dalsze szczególne okoliczności, które same

mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego. Takich jednak szczególnych okoliczności Sąd Apelacyjny nie dopatrył się.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu apelacyjnym, Sąd orzekł na podstawie § 13 ust.1 pkt.2) w zw. z § 6 pkt.7) w zw. z § 19 w zw. z § 2 ust.3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).